

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie J. N.

skazanej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 i § 3 w zw. z § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 września 2025 r.,

wniosku obrońcy skarżonej o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Krakowie z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt III K 167/12,
utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z
dnia 19 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 86/24.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 16 października 2017 r., sygn. akt III K 167/12, uznał J. N. za winną popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 2 i § 3 w zw. z § 1 k.k., za które wymierzono jej karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 200 zł każda.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją oskarżonej, która jednak okazała się nieskuteczna. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 19 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 86/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w zakresie dotyczącym oskarżonej.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca oskarżonej, zarzucając mu obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie przez Sąd Odwoławczy zarzutu obrazu art. 296 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. polegające wyłącznie na wyrażeniu poglądu, że szereg zachowań stanowiących nadużycie uprawnienia lub niedopełnienie obowiązku, stanowiących znamiona przestępstwa z art. 296 § 2 i 3 k.k., może stanowić jedno przestępstwo niegospodarności. Mając na względzie powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonej, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie przestępstwa zarzuconego oskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy posiada uprawnienie, by wstrzymać wykonanie orzeczenia, którego dotyczy wniesiona kasacja. Należy jednak podkreślić, że jest to rozwiązanie o charakterze fakultatywnym, a nie obligatoryjnym. W praktyce, Sąd Najwyższy korzysta z tej możliwości bardzo ostrożnie i tylko w wyjątkowych sytuacjach. Zasadniczo, podstawą do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku jest stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji. Taka sytuacja ma miejsce, gdy już wstępna analiza akt sprawy oraz argumentów podniesionych w kasacji wskazuje na istnienie oczywistych i rażących uchybień w prawomocnym orzeczeniu, które są na tyle poważne, że ich naprawa jest niemal pewna. Wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma na celu zapobieżenie dalszym, często nieodwracalnym konsekwencjom jakie mogą wynikać z jego wykonania.

W konkretnej sytuacji, o której mowa, w ocenie Sądu Najwyższego nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające wstrzymanie wykonania wyroku. Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, stwierdzić trzeba, że wstępna analiza treści kasacji pokazała, że zarzuty w niej zawarte, choć wymagają szczegółowego rozważenia w toku merytorycznego rozpoznania sprawy, nie są na tyle ewidentne, aby już na tym etapie uprawdopodobnić w wysokim stopniu jej

uwzględnienie. Brak jest zatem podstaw do zastosowania instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]